

ZASTAVÍŠ SE, NEBO PŮJDEŠ DÁL?

Na podzim jsme byli s několika přáteli na týdenním pobytu ve Skotsku. Pokud jste byli na následném promítání snímků ve farní stodole, možná si vzpomenete na docela veselé video, které při výpravě vzniklo.

Bylo to v situaci, kdy jsme velkou část dne postupovali dlouhým údolím. Krajina typicky skotská: kolem nás skály, vřes, rašeliniště, „stezku“ jsme spíše tušili, než viděli, stále po kotníky v blátě nebo ve vodě. Chvillemi zasvitlo slunce, častěji bylo pod mrakem nebo přeprchalo. Došli jsme k naprosto opuštěnému jezeru. Naskytl se nám překvapivý pohled: několik set metrů od nás plula pramice se stojícím rybářem (jak tam ten dobrý muž loďku dostal, nevím – žádná sjízdná cesta k jezeru nevedla...). Asi bychom šli dál, ale kamarád Petr Bobek, ne nadarmo

Pohled na jezero, u něhož jsme se setkali s rybářem

přezdívaný Nazdraví, neváhal ani chvíli. Mohutným máváním rukou dal rybáři najevo, že je očekáván na břehu. Muž překvapivě také vůbec nezaváhal. Sedl k veslům a za několik minut byl u nás. Okamžitě obdržel kovový pohárek s meruňkovici. „Czech whisky,“ vysvětlovali jsme mu. „Slanživár“, pronesl slavnostně náš nový známý před požitím přípitku, k němuž jsme se samozřejmě přidali. Tedy v původním místním jazyce – skotské

gaelštině – „na zdraví“. (Jak se to přesně píše, nevím, nabízím jen přepis toho, co náš host pronesl potom ještě několikrát.) Chvilí jsme spolu komunikovali, našťastí už ne gaelsky, ale anglicky, a poté jsme se velmi přátelsky rozloučili. Muž odplul doprostřed jezera. Ještě dlouho jsme viděli, jak nám mává, když jsme se otočili...

Proč vám zde píšu o takovém letmém setkání s člověkem, kterého skoro jistě už nikdy nepotkám? Přijde

mi, že v tom náhodném setkání se skrývá jakési podobenství. Toho člověka jsme mohli velmi snadno minout bez povšimnutí. Tou strohou krajinou jsme mohli projít bez zastavení a bez uvědomění si toho, jak je vlastně krásná.

A tak je to v našem životě často. Málo co je předem dané. O tolika malých i velkých věcech se denně rozhodujeme. Tak často záleží na nás, zda se s někým setkáme, nebo ho mineme. Zda někomu nabídneme dobré slovo, nebo zůstaneme němí. Zda si všimneme krásných věcí kolem nás, nebo kolem nich projdeme bez povšimnutí.

O Vánocích mezi nás přišel ten, který nám nejlépe ukazuje, jak vidět správně: druhé lidi, svět, sebe samotné. Učme se to od něj.

o. Petr

Osobní i světové dějiny
mohou být tvořeny ve tmě zloby, nenávisti,
pýchy, strachu, netečnosti.

Mohou být ale také tvořeny
ve světle lásky Boha
darované v Ježíši Kristu.

*K radostnému prožití času,
kdy si narození Ježíše Krista připomínáme,
i všech dnů roku, do kterého vstupujeme,
Vám žehná*

+ Vojtěch Cikrle

*Vojtěch Cikrle
diecézní biskup brněnský*

Brno, Vánoce 2017

Každý rok s radostí očekáváme a vítáme
Božího Syna – Vykupitele všeho lidstva.
Kéž nám dá potřebné milosti,
abychom ho dokázali stále lépe následovat
a tak se mu stávali podobnými.

přejí členové redakční rady

PUTOVÁNÍ DO SANTIAGA

V době od 16. července do 1. srpna 2017 jsem se zúčastnil poutní cesty se slovenskou cestovní kanceláří Awertravel ze Senice ke hrobu svatého apoštola Jakuba do Santiaga de Compostela ve Španělsku. Byl to autobusový zájezd se znamenitým knězem, cestovatelem a průvodcem po světových poutních místech, Monsignorem ThDr. Jánem Majerníkem, se kterým jsem již v roce 2008 navštívil Izrael.

Mons. Majerník je výjimečný kněz. Narodil se v r. 1956 ve východoslovenském Humenném, kde navštěvoval rovněž základní školu a gymnázium. Roku 1975 odešel do USA a od r. 1976 studoval teologii v Římě. Tam byl v r. 1982 Svatým otcem Janem Pavlem II. v bazilice sv. Petra ve Vatikánu vysvěcen na kněze. V letech 1987–1990 studoval na hebrejské univerzitě v Jeruzalémě, kde získal doktorát biblické teologie. I další léta žil v Izraeli a poznal tuto svatou zemi tak dokonale, že v r. 2005 vydal osmistránkový průvodce po Izraeli ve slovenštině s názvem „Spoznávajme Svätú zem“.

Dnes žije střídavě v USA i na Slovensku a věnuje se pasportační službě poutníkům.

Tedy s Mons. Majerníkem jsme denně, ať už v kostele, na ubytovně, nebo taky v přírodě měli mši svatou. Cestovalo nás celkem 61 z celého Slovenska, já jediný a nejstarší jsem byl z Moravy.

Nejdříve jsme vykonali pouť v Lurdech, kde jsme mj. vytvořili také malou pěveckou skupinku a při světelném průvodu zazpívali jednu sloku lurdské písně ve slovenštině, u nás známé pod názvem „Slyš jaký to nad řekou...“ Bylo mi rovněž určeno pomodlit se před tisícíhlavým davem dva Zdrávasy v 5. tajemství radostného růžence.

Z Lurd vedla naše pouť pohořím Pyrenejí do severošpanělského města Oviedo, odkud začalo pěší putování do Santiaga, což je v překladu Svatý Jakub. Pěších tras ke svatému Jakobovi je celá řada ze všech směrů, podle toho mají taky různé názvy. Někteří odvážlivci ji konají dokonce z naší vlasti, kdy ujdou okolo 3000 km (např. pater Lízna, jemuž dělá kuchářku bojanovská Josefka Bílíková, nebo dvojice výtvarníků Kolman – Štourač, kteří putovali s požehnáním nedávno zesnulého pražského kardinála Miloslava Vlka aj.). Ale cesty tam vedou z celé Evropy, např. skandinávská, francouzská,

S Mons. Majerníkem

jihoitalská, nebo třeba z Budapešti. Někdo si ji rozloží po etapách na několik let, putuje se tedy různě.

Naším programem bylo nastoupit pouť ve městě Oviedo v provincii Asturia, kde kdysi v osmém století sídlil asturijský král, který rovněž vykonal pěší cestu – „camino“ - do Santiaga, ležícího v sousední provincii Galicii. Proto se tato trasa, kterou jsme absolvovali my, nazývá Královská cesta. Taký se jí říká Camino Primitivo. Není to ovšem myšleno ve smyslu primitivní - zaostalý, nýbrž královské putování první, tedy „první cesta“. Měli jsme před sebou úkol vykonat 320 kilometrů pěší pouti v deseti dnech, horskými pěšinami, travnatými i kamenitými, s krásným rozhledem po krajině, někdy i veřejnými silnicemi,

naštěstí tam to bylo s malým provozem, nebo procházejí jednotlivými osadami s pascím se dobyt看, kde nebýt traktorů a moderní zemědělské techniky, mnohdy člověku připadalo, že se zastavil čas, ale i městy. Seběmenší rozcestí je značeno přehlednými, ze žulového kamene vytesanými směrníky se známým symbolem svatojakubské mušle, která udávala směr cesty. Takže při pozorném sledování nemusel poutník zabloudit. V opačném případě je zásada, když delší dobu směrník není, raději se vrátit. To se mi naštěstí nikdy nestalo, tady totiž člověk váží každý krok.

Po vystoupení z autobusu se šlo chvíli společně, postupně vznikaly skupinky podle zájmu a tempa, pak stále menší, až se celý zájezd rozměnil na jednotlivce. Já jsem nejraději volil poslední variantu, kdy se člověk nemusí nikomu podřizovat a jde si svým tempem. Jednou se mi dokonce stalo, že jsem šel asi 10 km zcela sám, neznámým horským terénem, nepotkal ani člověčka, až jsem měl obavy ze zblouzení. Směrové mušle mne však neomylně provázely a nakonec jsem přece jen šťastně dosáhl cíle.

Nejdelší a snad i nejobtížnější denní úsek byl v ne-

děli 23. července, a sice 45,3 km, 55.727 kroků, v tom byl i desetikilometrový výstup do výše 1040 m. n. m. Na ten den dlouho nezapomenu, to bylo opravdu vyčerpávající vydání ze sebe všeho, kdy psychika už je v útlumu a z člověka se stává chodící automat. V takové situaci si člověk skutečně sáhne na dno svých sil. Účelem pěší pouti do Santiaga není turistika, ale oběť, kterou její účastník nese a tříbí si tak své myšlenky promítáním celého života, vzpomínkami na životní situace dobré i ty, pod které by se raději nepodepsal. Má možnost modlitby na všemožné úmysly. Nachází se v objetí krásné přírody, v krajině, jejíž krásu v reálu nestačí ani prožít a raději foti, aby se její neopakovatelnost potěšil až doma. Poznává tu každý, co je schopný zvládnout, kam až sahají jeho možnosti.

Pouť nebyla ovšem depimující záležitostí. Probíhala v poklidu a usebrání, ale i veselí, kdy jsme si s chlapy zazpívali i pochodové písně, které oni znali ještě z dob vojenčiny v naší společné republice, kdy sloužili v Čechách, ale zazpívali jsme si i „Slovenské mamičky“. Počasí a teploty byly příjemné - 25 až 30°C - přšlo až v sobotu 29. července

při vstupu do Compostely. To byla škoda, poněvadž jsme přes mraky neviděli krásné panorama města. Těšil jsem se na pohled velkolepého průčelí katedrály, jak jej známe z pohlednic či obrazových publikací, tím jsem však byl bohužel také zklamán, poněvadž se celé nachází pod neprůhlednou konstrukcí lešení a nedá se vyfotografovat. Ale údajně je tomu tak již řadu let. Naproti tomu jsme však v bazilice dodrželi pravidelný rituál vystoupením po schodišti k soše sv. Jakuba, která se nachází nad jeho hrobem, je součástí hlavního oltáře katedrály a zezadu jsme se jí dotkli a pohládili ji. Byli jsme rovněž svědky vykuřování celého majestátního prostoru katedrály velkou kadidelnicí, zavěšenou ve stropu velechrámu. To vše bylo v neděli 30. července. V poledne jsme se účastnili hlavní mše svaté, kterou sloužil místní arcibiskup s řadou dalších celebrantů, za důstojného zpěvu jedné zkušené a hlasově vytříbené řádové sestřičky a za doprovodu majestátních varhan s registry španělských trumpet umístěných po obou stranách interiéru domu.

Tutéž neděli odpoledne jsme absolvovali ještě jeden výlet a sice navštívili jsme

asi 80 km vzdálený nejzajímavější výběžek španělské pevniny směrem do Atlantického oceánu, nazvaný Cabo de Finisterra.

Velký vklad celé pouti byl v tom, že jsme měli zajištěno maximální zázemí. Autobus nás stále doprovázel, vezl nám to, co jsme pro daný úsek cesty nepotřebovali. Vždy, když se horská trasa setkávala s přístupovou cestou, v průměru po dvanácti kilometrech, na nás počkal kvůli občerstvení, ale i pro možnost svezení účastníků s jakýmkoliv problémy, nebo méně zdatných. Můžu říci, že já jsem, díky Bohu, tuto výhodu nikdy nevyužil a jako nejstarší (bohužel) jsem celou 320 kilometrovou trasu absolvoval pěšky, sportovní terminologií řečeno, bez ztráty jediného trestného bodu. Nebylo nás takových mnoho.

Účastníci této poutě byli ve věku 20 - 74 let. Byli to Slováci - turisté prozkoušení všemi slovenskými horami. Většinou chodili s dnes oblíbenými holemi, já bez, byli ochotni mi je půjčovat, ale mně jaksi překážely, tak jsem je s poděkováním vrátil. Mnozí se těší již na příští další camino (tj. pěší pouť). Čím více jsme se blížili k cíli, tím se provoz poutníků zahušťoval jednotlivci i skupinami různých národností a všichni jsme se zdravili „OLA“, nebo rozšířeně „OLA CAMINO SANTIAGO“!

Další obrovskou výhodou bylo vždy předem zajištěné ubytování s přenocováním, ať už ve velkokapacitních ubytovnách s lůžky, nebo v tělocvičnách na vlastních karimatkách a ve spacácích, se základním hygienickým zařízením i sprchami. To

Katedrála v Santiagu de Compostela

považuji za rozhodující do-
rodiní pro nové nabytí sil
na další den. Když jsme se
pana monsignora ještě před
nástupem cesty dotazovali,
jak je to s možností WC,
stroze odpověděl: „WC je
prakticky všude!“. Pokud se
týká stravy, bylo dobré vzít si
sebou nějaké konzervičky,
pečivo (bagety) bylo možno
vždy dokoupit, ale cestou je
i řada drobných restaurací.
Někdy jsme si zašli za ně-

kolik euro na celou večeři
nebo oběd, to již pan mon-
signor věděl, kde jsou jaké
možnosti. Ale mnohdy se
i různě improvizovalo. Co se
týkalo zdatnosti jednotlivců,
byli tam zkušení chodci, ale
mnozí i s různými obtížemi.
Ono člověk předem neví, jak
se bude jeho organizmus ve
vypjatých situacích chovat.
P. Majerník – atlet a nezmar
- v chůzi vedl, byl prakticky
vždy první v cíli. Ještě před

ním ovšem byla jedna paní
- maratonka (71 let), pro
kterou vždy, když jsme do-
cházeli do cíle denní etapy,
to bylo málo a potkávali jsme
ji vracející se, aby si přidala
ještě alespoň 5 km.

Průměrné denní dávky
chůze jsme měli 32 km.
Jen pro ilustraci, do Žaro-
šic chodíme (letos jsem to
měřil autem) 26 km. Podle
mé zkušenosti je však ža-
rošické camino náročnější
v tom, že jdeme organi-
zovaně v průvodu po jed-
notvárné asfaltové cestě,
stále ve střehu z přeplněné
dopravy a z pozornosti ne-
přišlápnout poutníku před
námi zadní část chodidla.
Zde byly cesty povrchově
rozdílné, a tak pro chůzi při-
rozenější. Bylo potřeba mít
dobrou rozchozenou obuv,
denně alespoň 2 až 3 páry
ponožek na výměnu při zpoc-
ení nohou. Každou chvíli
však bylo třeba vyklepávat
napadané kamínky z bot,
což způsobuje nepříjemné
otlaky, případně puchýře.
Nedovedu si ovšem před-
stavit absolvování camina
bez přípravného tréninku.
Já poměrně často chodím
do přírody po okolních rovi-
nách, ale i do blízkých hor
- Pálava, Chříby, Malé i Bílé
Karpaty a poslední půlrok
od přihlášení k tomuto zá-
jezdu jsem vycházky ještě

zintenzivnil a zjistil jsem, že
to nebylo bezvýznamné.

Prosím, aby čtenář toto
mé vyprávění nebral jako
vyzvedávání mého ega, ale
jako návod, jak se dá taková
pouť přijatelně zvládnout.
Byl jsem od různých našich
farníků požádán, abych jim
o této cestě něco pověděl,
i vyzván, abych o tom napsal,
proto tak po delší úvaze
činím. Camino de Santiago
se dá vykonat i ve zkráce-
ných úsecích, dokonce již
někteří bojanovští jej takto
absolvovali. Z této pouti se
dá získat i CERTIFIKÁT o je-
jím vykonání, podmínkou je
ujít alespoň sto posledních
kilometrů. Při nástupu ca-
mina je třeba zajistit si tzv.
CREDENCIAL, to je papíro-
vá skládačka - leparelo čís-
tých listů, do které si účast-
ník cestou nechává dávat
v různých místech razítka.
Nejcennější jsou sice z kos-
telů a kaplí, bohužel cestou
byly tyto objekty většinou
uzavřeny a často, jako u nás
v pohraničí, zchátralé. Ale ra-
zítka je možno získat i v růz-
ných restauracích, kioscích
a podobných zařízeních. My
jsme tento credencial pořídili
v katedrále nástupního měs-
ta Ovieda a při jednotlivých
příležitostech cestou jej
razítkovali. V závěrečné fázi
pak v Santiagu při katedrále
existuje úřad, který certifi-

káty, což je listina podobná
starobylému iluminovanému
barevnému pergamenu ruč-
ně psané Bible, s označením
jména účastníka, datem
a podpisem děkana kated-
rály v Compostele, vydává.

Závěrem musím konsta-
tovat, že prostředí mezi slo-
venskými spolupoutníky
bylo opravdu příjemné. Byli
to lidé vstřícní, lidé různých
profesí, od obyčejných žen
z domácnosti přes řemeslní-
ky, učitele, lékaře, právníky
i podnikatele, všichni jsme
se stejně dokázali pomodlit,
pohovořit o věcech obyčej-
ných i o náboženských otáz-
kách, vzájemně se podpořit
i pomoci si. Vytvořilo se mezi
námi pouto jednoty, sesbí-
raly se všechny emailové
adresy a teď chodí spousta
zpráv, názorů i pozvánek na
podobné poutě po Sloven-
sku, např. Camino Šaštin,
Camino Litmanová, Marian-
ka, Banská Bystrica a další.

Úplný závěr poutě byl ve
Fatimě, navštívili jsme všech-
na místa spojená s událostmi
fatimského zjevení před sto
lety, včetně návštěvy rod-
ného městečka vizionářů
Aljustrel, ale to už zná i řada
našich občanů. Závěrečnou
mši svatou jsme měli v úterý
ráno 1. srpna v 7 hodin,
v den návratu z pouti, pří-
mo v kapli Zjevení, před
sochou Panny Marie, která

je uzavřena v ochranném
plexiskle, na němž jsou ještě
stopy z minulosti po útoku
nějakého posedlého zlým
duchem ve snaze rozbit
jej kladivem. Zde měl pan
monsignor úžasnou kázeň
o síle modlitby. Následovala
pak cesta na letiště do Lisa-
bonu s odletem do Vídně.
Náš skvělý průvodce i řidiči
se s námi rozloučili právě
v Lisabonu, autobusem tam
nabrali nové slovenské pout-
níky a následovala pro ně
opět nová anabáze camina,
tentokrát jižní portugalskou
cestou z města Porto.

Na závěr děkuji tímto CK
AWERTRAVEL, paní Na-
vrátilové i další průvodkyni
paní Božence, příjemným
řidičům Ivanovi a Dušanovi,
kteří občas rovněž prošli
některou trasu s námi, často
nás povzbudili a občerstvili
kávou, čajem, polévkou,
pivem nebo i tvrdším živo-
tabudičem do další etapy.
Hlavně však děkuji o. Jánů
Majerníkovi, který by jako
člověk obrovského intelektu,
znalostí duchovních i svě-
tských, oplývající bohatou
výřečností a ovládající řadu
cizích jazyků podle mne
mohl být potenciálně vhod-
ným kandidátem na budoucí-
ho slovenského prezidenta.

MgA. Karel Bohún

OPRAVA KOSTELA VŠECH SVATÝCH V JOSEFOVĚ

Již několik let se v josefovském kostele nedělaly žádné velké opravy, ale špatný stav našeho topení nás donutil naplánovat výměnu topných těles, novou elektroinstalaci a samozřejmě celý kostel znova vymalovat.

V pátek 9. června se u nás poprvé uskutečnila Noc kostelů a v sobotu se všechno, co se v tak malém kostele našlo a vystavilo, zase uklízelo, aby v neděli mohla být sloužena poslední mše sv. před opravou.

A v pondělí 12. června ráno nastoupila brigáda dobrovolníků, aby vystěhovala celý kostel. Všechno vybavení se ukládalo pod návratí u p. Hromkové a u Imrichů (Lelků). V kostele zůstaly pouze těžké lavice. Mezitím už elektrikáři z firmy Veos

sekali a rubali nové elektrické vedení. Už v sobotu 13. června nastoupila parta dobrovolných zedníků a začistili práci po elektrikářích, aby mohl na scénu nastoupit malíř.

Protože vládlo pěkné, letně parné počasí a byl svátek Božího Těla, byla mše sv. sloužena u prvního oltáře u Lekavých, ve stínu stromů.

Další oltáře pak byly u Sasínů, Štohandlů a p. Horké.

V pondělí pak nastoupil malíř Petr Herka s pomocníkem. Firma Veos zajistila malířský lunochod se zdvižnou plošinou, na které Petr bravurně proplouval vzdušným prostorem pod klenbou kostela. Jen si občas postěžoval na mořskou nemoc! ☺

Při vyklizení sakristie se zjistilo, že je také v dost špatném stavu, a tak se rozhodlo, že se udělá pořádná podlaha, v rohu se postaví sociální zařízení a přivede se tak do kostela voda, aby se usnadnila práce ženám, které si roky k úklidu nosily vodu z domu. Už v úterý 20. června nastoupila firma p. Jendy Jordána s řemeslníky. Zbourali komín, postavili sociální zařízení, kompletně

ho vybavili a nakonec položili v sakristii novou dlažbu.

Když byl kostel vymalovaný a sloupy pozlacené, opět nastoupili místní odhodlaní dobrovolníci, aby uklidili po řemeslnících. A všichni svatí a světice Boží se zase vrátili na svá čestná místa v našem kostele. První mše sv. byla sloužena v sobotu 24. června v předvečer slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

Kostel už byl zhruba hotový, jen se ještě postupně dodělávaly nějaké drobnosti.

Letošní hody 16. července už se slavily v čistém, uklizeném a novotou svíticím kostele. V září se konečně udělala přípojka vody a kanalizace a už nám zbývá jenom naladit varhany, které utrpěly letošním horkým a suchým létem.

Chtěli bychom poděkovat všem, kteří se podíleli na opravě našeho kostela: Firmě Veos, Petru Herkovi, Jendovi Jordánovi, Obecnímu úřadu v Josefově s jeho zaměstnanci, manželům Suchánkovým, kteří nám vyčistili koberce, všem zedníkům a místním dobrovolníkům, četným dárcům za jejich finanční příspěvek, otci Petrovi a všem ostatním za jejich modlitby.

za josefovské farníky
V. Lekavá

ZE SIBIŘE DOMŮ

Prostě mi to přišlo jako dobrý nápad. Těmito slovy si Vojtěch Marek odůvodnil cestu stopem z Kamčatky zpět domů do České republiky. Že taková cesta není zrovna bezpečná a je plná různých zážitků, se mohli místní přesvědčit ve farní stodole, kde v sobotu 11. listopadu Vojta o své cestě vyprávěl.

Jako student si může dovolit využít prázdninového času mezi dvěma semestry k cestování - sbalí nejn nutnější věci a vybavení a vyrazí stopem za dobrodružstvím. Toto byla jeho třetí větší cesta. Na Kamčatku, odkud startoval, se nechal dopravit letadlem. Vstříc zimě, samotě a drs-

né přírodě se vydal pěšky směrem na západ. Místní, které na cestě potkával, mu často pomáhali a kromě svezení stopem mu často nabídli ubytování nebo jídlo. Jak se posluchači mohli přesvědčit, mentalita lidí je na východ od našich hranic jiná. Někdy byly zážitky úsměvné, někdy z vsudypřítomného dohledu a kontroly tajných služeb v nejzazších koutech Sibíře až mrazilo. A taková Sibíř a Rusko je. Vyprávění bylo proloženo promítáním fotografií, které Vojta po cestě nafotil. A že bylo toto vyprávění zajímavé, dokládá i fakt, že z plné farní stodoly během hodiny a půl nikdo neodešel.

Krátce po přednášce

ještě odpovídal na dotazy zvědavých návštěvníků a atmosféra, kterou tu farnost vytvořili, se mu velmi líbila. Děkuji tímto o. Petrovi, že umožnil tuto přednášku uskutečnit v prostorách farní stodoly a panu Janu Jordánovi za pomoc s přípravou zázemí. A Vojtovi přeji, aby měl časem další takový dobrý nápad.

M. Purmenský

BALTAZAR M. Šimek

Tvůj svit mi, Hvězdo, nedá spát.
Tvůj svit, má Hvězdo z pohádek.
Už rozum nechci poslouchat,
já cítím, že se láme věk.

Já cítím, že se starý svět
dnes náhle zachvěl v základech.
Teď chystám cestu a můj spěch
už popřel moudrost
všech mých let.

Sám cíl svůj neznám, Ty mě ved',
má bílá Hvězdo z pohádek.
Tam na svůj neklid najdu lék.

PETR KRENICKÝ U NÁS

Ve středu 15. listopadu sloužil u nás večerní mši o. Petr Krenický, který je známý velkým nasazením pro své řeckokatolické farnosti na Ukrajině. Působí tu už 24 roky, z toho sedm let v městě Melitopol na východě Ukrajiny.

Jak sám řekl, situace je tam těžká, je tu hodně lidí bez domova, alkoholiků, narkomanů... Se svými pomocníky každý den chystá teplou hustou polévku pro asi stovku z nich. Často mu ale na místo vděku něco ukradnou, takže všechno museli „posvařovat“. Taky mu už několikrát vzali mobil. „Ale nezlobím se na ně, jsou to chudáci, kteří nepoznali v životě vlídnost a lásku, jsou vnitřně vyhaslí. O to víc se snažíme ukázat jim Krista, kterému záleží na každém, i na nich.“ Na Ukrajině je situace těžká proto, že lidem vzali Boha, to se bohužel komunistům povedlo. Jsou tam poničené vztahy mezi lidmi, hlavně v rodinách.

Několikrát o. Petr řekl, jak je důležité dávat Ježíši denně aspoň chvíli času. Být s ním každý den v kontaktu. Ten Zlý na nás často útočí – nemáš na to čas. Často právě těžkosti jsou prostředkem, který nás vede do Ježíšovy přítomnosti. „Takže v žádné starosti nezoufáme, o to víc spoléháme v modlitbách na Boží pomoc. A Bůh tu dělá zázraky - v srdcích lidí - zejména těch, kteří přišli z fronty. Chlapi, kteří jsou psychicky zničení tím, co zažili, že válka pořád trvá – se otevírají Kristu, který je uzdravuje.“

Hodně mě oslovilo, jak mluvil o své náhlé cestě na Slovensko, když jeho maminka vážně onemocněla – prodělala mozkovou mrtvici. Z Melitopole je to víc jak patnáct set kilometrů, a protože byla zima a sněžilo, ne-

chtěl zastavit na delší dobu, aby nezapadl, tak to jel v kuse! „Abych nezaspal, modlil jsem se různě. Pomodlil jsem se jich asi padesát. Když jsem si řekl, že si chvíli od modlení odpočinu, začal jsem usínat, a tak jsem se radši modlil pořád...“

O. Petr je pro mě úžasným svědkem toho, že „všechno mohu v tom, který mi dává sílu“. Věřím, že je pro mnohé z nás velkou inspirací. Ať Pán žehná i nadále dílu, které koná na Ukrajině. Díky všem, kdo ho podporují v modlitbách, i tentokrát zdůraznil, jaká je to pro něho posila.

A. Tlachová

BŘEŽANY A MAMINKY Z BOJANOVIC

Také letos jsme vyjely na dvoudenní duchovní obnovu do Břežan u Znojma. Opět tam byl bohatý program a skvělé společenství.

MALÉ OHLÉDNUTÍ:

Tak mi to letos poprvé vyšlo jet na duchovní cvičení maminek. Vždy jsem se na to moc těšila, ale nemoc dětí mně pokaždé zabránila, abych mohla jet.

O. Petr si pro nás připravil velice obohacující program - měli jsme celkem 5 přednášek - témata Průvodce životem, Nástrahy na cestě, Posila na cestě, Učím se skutečné lásce? Jaký jsem

člověk? Následovalo rozjímání nad každou z nich a pak sdílení toho, co nás oslovilo. Musím říct, že to bylo pro nás velmi obohacující, jak názory jiných, tak postřehy, zkušenosti z dané situace, celá ta debata byla opravdu svědectvím sama o sobě.

Oba dva večery jsme měli tichou adoraci, v pátek večer a v sobotu ráno mši svatou.

No a večer jsme si udělali agapé a toto chci zdůraznit - AGAPÉ. Někdy se totiž v minulosti nějaká maminka zminila, že večer je "pařba až do rána". Zmiňuji se o tom proto, že já sama jsem si

myslela, že je to takové divně veselit se na duchovním cvičení, no mám velkou fantazii :,) ale jak jsem zjistila, některé maminky si to myslí až do teď, a proto raději nejedou, že to k duchovnímu cvičení nepatří.

Maminky, vy co jste na tom tak, jak jsem byla já, OPRAVUJI slovo PAŘBA na slovo AGAPÉ. Je to podobný večer, jako je třeba po různých duchovních akcích u nás ve farnosti (např. po Velikonoční vigílii). O. Petr tam s námi taky chvíli posedí, ale většinou zmizí mezi prvními... No je to jasné, my ženské si prostě máme stále co říct,

ale samozřejmě k tématu.☺ Myslím, že je potřeba toto zmínit a všem maminkám, které tam letos byly, moc děkuju za krásné společenství plné dobré nálady a taky za vaše postřehy a otevřenost. I Vám, o. Petře, že si na nás uděláte čas a duchovně nás posílíte.

Jarka

Letošní duchovní pobyt maminek vedený otcem Petrem byl trochu kratší, ale o to intenzivnější. Měla jsem čas na Pána jak při přednáškách a následných rozjímáních, tak i při adoracích a mších svatých. Připomněla jsem si, co je důležité nejen pro náš duchovní život. Děkuji všem maminkám za otevřenost a upřímnost při sdílení toho, co nás při přednáškách oslovilo, i toho, co nás v běžném životě trápí a co naopak posiluje.

Jana

Byla jsem šťastná za každou maminku, která s námi jela. Duchovní obnova je pro mě chvílkou ztišení, vzácným časem, který můžu věnovat modlitbě a pocitu, že jsem v blízkosti Boží, neruší mě žádné z dětí, nikdo po mně nic nepotřebuje. Tady je místo jen pro mne a Boha. Navíc toto setkání je velmi obohacující nejen

po duchovní stránce, ale i té lidské. Děkuji otci Petrovi za vzornou přípravu a za to, že má stále odvahu s námi vyrazit.☺

Petra

Doba hojnosti

Tato dvě slova vystihují náš krátký pobyt v Břežanech. Spousta jídla, které konečně uvaří někdo jiný. Pohárků vypiješ bez obav víc, jelikož se stejně musíš chovat jako slušná katolička a hlavně, nikdo nezlehčuje tvoje komplexy s břišní pneumatikou, a pak se nebojíš svěřit s důležitou věcí. Dny výživné fyzicky, ale hlavně duchovně.

Anežka

Když jsem se rozhlédla po březánské přednáškové místnosti, uvědomila jsem si, jak ráda jsem tu letos s vámi.

Děkuji vám, milé maminky, za vaše rozhodnutí vzdát se pohodlí a velké části svého JÁ a být matkami. Vzdát se spánku, svobody, soukromí i času pro vás a vaše partnery. Děkuji za váš dobrý příklad, za vaše každodenní snažení, noční vstávání, oběť, vytrvalost a touhu po vedení vám svěřených dětí po správné cestě.

Děkuji také za vaše zkušenosti a doporučení, o které jste se v Břežanech podělily, děkuji za naslouchání, za soucit a toleranci k těm, které jdou jinudy nebo „jinak“. Tyto dva dny jste si zasloužily. Nepochybuju, že si je Bůh použil a zhodnotil ve váš prospěch a k vašemu požehnání. Kéž jsou vám tyto chvíle, stejně jako mně, posilou pro vaši další cestu.

Ludmila

Panna Maria Fatimská v Josefově

Před nedělní mší svatou 22. října, v den svátku sv. Jana Pavla II., jsme přivítali sochu Panny Marie Fatimské v našem kostelíčku Všech svatých v Josefově. Pomodlili jsme se v její blízkosti růženec a poslechli si přednášku členky Fatimského apoštolátu Ing. Libušky Tesaříkové. Každý z nás měl příležitost před sochou Panny Marie zasvětit se jejímu Neposkrvněnému srdci a skrze ni se svěřit Bohu. A tak se směla i naše farnost připojit k národnímu slavení stoletého jubilea Fatimy.

Zjevení v portugalské Fatimě začala v roce 1916 trojím zjevením anděla desetileté Lucii Santosové, devítiletému Františkovi a sedmileté Hyacintě Martovým. Po této duchovní přípravě docházelo každý měsíc od 13. května do 13. října roku 1917 ke zjevení Panny Marie. Tento cyklus šesti zjevení byl ukončen slunečním zázrakem. I když dětem zpočátku nikdo nevěřil a zažily krušné chvíle a výslechy, díky ochraně Panny Marie byly všechny komplikace a pomluvy překonány a tato zjevení byla po důkladném teologickém šetření uznána jako pravá dne 13. října 1930.

Účelem Mariiny návštěvy bylo ochránit lidstvo před zlem, které na sebe svými hříchy přivolává. Zejména varovat lidi před peklem. K tomu mají napomáhat oběti, modlitba růžence i uctívání jejího Neposkrvněného srdce, jak si přeje její Syn. Velkým duchovním darem jsou první soboty v měsíci.

Přeji každému z vás, abyste zakusili radost z víry a velký pokoj, který poselství Fatimy nabízí. A třeba tak jako František, Hyacinta a Lucie přijmete do svého života svatý růženec, modlitbu na smír za lhostejnost, hříchy, urážky a rouhání, kterými je Bůh ve světě urážen.

Maria, my s radostí prosíme tebe, ty pomoz nám otevřít bránu do NEBE...

Ave, ave, ave Maria...

josefovská farnice

Stejná pobožnost před sochou Panny Marie Fatimské se konala i v Bojanovicích v pátek 20. října.

PRÁZDNINY V ŘÍMĚ

ANEB BOJANOVSKÉ SETKÁNÍ JEZUITY A KAPUCÍNA VE MĚSTĚ MĚST

Jistě znáte starověký výrok: „Všechny cesty vedou do Říma“. Nám se jednoho mrazivého listopadového rána Božím přičiněním podařilo, že i ta naše se stočila tímto směrem.

Hlavní město Itálie, metropole antické kultury, centrum křesťanské víry, místo velkého množství kaváren a pizzerií, tím vším Řím je a to vše měla naše skupina skládající se ze dvou manželských párů a jednoho kapucinského duchovního možnost během pěti dnů poznat. Navštívili jsme nespočet monumentálních bazilik s nádhernou výzdobou a atmosférou, v každé z nich poklekli před oltářem a relikviáři s ostatky svatých, viděli jsme tři ze čtyř bran milosrdenství, obdivovali jsme pozůstatky antických chrámů a staveb, vypili nejen šálek italského espressa, cappuccina či lattéčka, snědli nemalo pizzy, těstovin i prosciutta, vyzkoušeli bílé i červené víno, vydrželi frontu před Svatopetrskou bazilikou a dvouhodinové čekání na mši sv. s papežem Františkem i s otravnou hyperaktivní italskou tetičkou

za zády. Také jsme prožili hloubku soukromých mší svatých na nejrůznějších místech Říma včetně oltáře sv. Václava v bazilice sv. Petra, zažili hodiny smíchu i romantické chvíle před přeplněnou fontánou di Trevi a Španělskými schody, nachodili bezmála 80 km... Slovy nelze vyjádřit, co vše nám náš duchovno-turisticko-romantický výlet přinesl. A to jsme za těch pět dnů stihli jen nepatrný zlomek toho, co Řím nabízí. Naše cesta však měla ještě jeden vyšší cíl a tím byla návštěva bojanovského farníka, jezuita, našeho kamaráda Jirky Hebrona, který se v Římě už dva roky věnuje teologic-

ké části svého kněžského studia, a dá-li Bůh, na jaře 2019 dospěje k jáhenskému svěcení.

Jezuitský řád klade velký důraz na vzdělání svých bratří, a proto se jedná o studium velmi náročné, jak obsahem, tak i časem. Nejdříve Jirka působil na Slovensku, filozofii absolvoval v Německu, nyní se připravuje v Římě a o prázdninách ještě stihl rozšiřující jazykovou část v Anglii. Vše ale zvládá s přehledem, úsměvem na tváři a elegancí sobě vlastní. I když nutno podotknout, že v hebrejštině přece jen nějaké „rezervy ještě má“. V době naší návštěvy totiž dostal z písemky horší jed-

ničku.☺☺☺ Tak Jiříku, příště za jedničku s hvězdičkou, ať nám v tom světě neděláš ostudu.☺

V komunitě u jezuitů jsme se cítili jako doma. Mimo společných obytných místností jezuitských bratří jsme měli možnost navštívit i velmi útulné prostory, ve kterých žil a zemřel samotný sv. Ignác z Loyoly, zakladatel jezuitského řádu. V jedné z těchto místností, která slouží mimo jiné i jako malá kaple pro místní bratry, jsme slavili soukromou mši svatou. V podstatě jsme se stali účastníky události, která by bez nadsázky mohla vejít do dějin církve. Nestává se příliš často, že by kapucín-

ský kněz sloužil mši svatou přímo v místech působení sv. Ignáce z Loyoly a jako ministrant mu asistoval jezuita studující na kněze. Pro mě osobně to byl jeden z nejsilnějších okamžiků celého pobytu.

Krédo jezuitů neodlišovat se od ostatních a co nejvíce se přiblížit obyčejným lidem (proto také jezuité nenosí žádný hábit a zapojují se do běžného pracovního života) jsme pociťovali i během společné večeře v italském stylu, u které nechyběla ani sklenička červeného vína. Dokonce se nám dostalo i velkého a pro některé z nás zvláště vítaného překvapení v podobě českého

čepovaného piva. A byl to ten nejlepší pohár piva, který jsme v Římě okusili. V tomto směru se Italové od nás mají ještě hodně co učit. Po vydatné večeři následoval ještě příjemný pokec v pohodlném křesle v jezuitském „obýváku“ plném nejrůznějších knih. No prostě, jako doma.☺

Závěrem bych ještě ráda poděkovala Jožinkovi – bratru Cyrilovi, našemu osobnímu průvodci, za neuvěřitelné množství předaných informací, výbornou orientaci a znalost Říma a také za velmi povzbudivé duchovní vedení. Budeme se těšit zase někdy příště!

Marcela Červenková

Koncert Pavla Helana se v našem kostele konal v sobotu 25. listopadu

KURZ ALFA

Milí farní přátelé,

chystala jsem se vám naservírovat fakta o tom, jak kurz pro hledající probíhal letos - jak to vůbec s Alfou je a o co jí jde, kolik se nás sešlo, kolikrát jsme se setkali, kdo přednášel a jaký byl vlastně výsledek.

Říkám si ale, že pokud se zajímáte, nejspíš už stejně víte.

Přemýšlela jsem, co znamenala letošní Alfa pro mě osobně. Proč jsem tu měla být a kdo a proč si mě sem pozval. Myslím, že jsem na to přišla. Byla jsem pozvána k asistenci a ke „službě“, ale jak už to s Bohem bývá, daleko víc než jsem mohla dát, jsem si měla odnést.

Nedávno jsem viděla jakýsi film o letadle, které se vlivem vážných technických potíží řítilo k zemi. Cestujícím na palubě zbývalo pár minut života. Když pasažéři zjistili, že se mají v krátké době setkat se smrtí, začali se chovat podivně. Lidé různého věku, charakteru, zkušeností, vyznání i bez vyznání se shodli na jediné myšlence - všichni si v poslední chvíli svého žití vzpomněli na Boha a začali k němu jednohlasně volat. Co to? Kde se v nich všech rázem vzala víra? Jak se v nich těsně před hranicí smrti probudil postoj Božích dětí?

Na Alfě jsem se mohla s podobnými pasažéry setkat. S lidmi různě situovanými, nevěřícími, věřícími v křesťanství, s lidmi duchovně poplacenými, hledajícími, zraněnými, zatrpklými i opuštěnými. Každý z nich si nesl svůj osud. Někteří z nich si v životě sáhli na úspěch, na bohatství, na dočasné světské štěstí. Možná právě proto, aby je nakonec uvedlo do totální prázdnoty a zjištění, že tyto hodnoty k trvalé radosti nevedou a nikdy nedovedou. Dostala jsem to privilegium a pozhěhnání být u jejich

rozhodnutí, že jej budou konečně hledat na správném místě. Odhodlali se poznávat Boha. Víte, našeho Boha. Boha, kterého většina z nás zná od malička a přijímáme ho většinou naprosto automaticky až nevděčně.

Pomaličku a za silného přičinění Ducha Svatého nasávali fakta i „možnosti“ až do stádia, kdy měl každý z nich dospět k rozhodnutí. Měl se svou svobodnou vůlí rozhodnout, jestli v našeho Boha věřit chce, nebo nechce.

Jak píše Marek Orko Vácha ve své poslední knize „Nevyžádané rady mládeži“, žijeme v době, která nám nabízí tolik, že je velmi snadné Boha nepotřebovat a je jednodušší se k němu zbytečně hlasitě nepřiznávat. Kde se v nás tento stud bere? Proč máme takové bloky s pokřizováním se v práci před obědem? Proč je nám nepříjemné přiznat, že na Velký pátek zůstaneme bez jídla nebo alespoň jeho lepší části? Že půjdeme na mši nebo ke zpovědi, a že tam chodíme pravidelně?

Vždyť naše víra je tou nejsvobodnější, jaké jenom na současném „trhu vyznání“ můžeme najít. Máme přece pro lidi kolem sebe výbornou zprávu - jsme součástí toho nejtolerantnějšího náboženství, které vyzývá k lásce, a to i k těm, kteří nás netolerují. Toleruj a měj rád každého z těch netolerantních kolem sebe a nic jiného nemusíš.

Proč každý z nás nenabídne ve svém okolí alespoň dvěma kolegům či přátelům, na kterých nám skutečně záleží, aby si přišli poslechnout „všechny důvody proč uvěřit“ v Lásku a Pokoj, které nám křesťanství nabízí? Copak je nechceme vedle sebe v království nebeském?

Kdo jiný to má udělat? Kdo už jiný má takové zbraně a výstroj v podobě předávané víry, obklopen společenstvími, které v takovém počtu navštěvujeme, kde se za sebe vzájemně modlíme a dodáváme si odvahy? Kdo jiný má takové duchovní zázemí, takový duchovní luxus, jako my tady v Bojanovicích? Dostali jsme, abychom dávali. Zkusme poprosit Pána o odvalu a vedení a ukažme ostatním, že jsme jeho. Se vši lidskostí, chybami a zakopnutími, které se nevyhnou žádnému z nás. Ale že chceme. A že máme něco i pro ně. Úsměv či povzbuzení, dobré slovo, příklad nebo i modlitbu, pokud je zájem. Dejme jim možnost vědět o tom, že jsme křesťané. Rozhlédněme se

a nebuďme němi k pasažérům kolem nás. Ať jednou sami nesedíme v řítícím se letadle a neděsíme se setkání se smrtí s výčitkami, co všechno jsme mohli udělat a neudělali, co jsme nestihli a kolikrát jsme Krista zapřeli.

Letošní Alfa byla pozhnaná. Osobně jsem při situacích, se kterými jsem se během konání kurzu denně potýkala, mohla cítit, jak velmi Bohu na tomto díle záleží. Jak moc je jeho, jak si ho vede, jak se z něho raduje a jak moc při něm chce obdarovávat, těšit, uzdravovat a zehnat. Zbývá už jen rozhodnout se, jestli chceme, nebo ne.

za pomocníky kurzu
L. Fatěnová

PLNĚ PŘIJMOUT BOHA DO SVÉHO ŽIVOTA

Adventní duchovní obnova se v naší farnosti již stala tradicí. Letos proběhla ve dnech 8. a 9. prosince. **Pozvání k jejímu vedení přijal o. Vladimír Záleský.** Při páteční mši svaté nám představil svoji farnost Žďár nad Sázavou, která má střed v místě cisterciáckého kláštera, který byl založen v roce 1252. Ve zdejších kostele uctívají „Pannu Marii na studni“, nebo jak o. Vladimír řekl „Pannu Marii na prameni.“ Maria jako matka střeží pramen a každého člověka k němu chce přitáhnout. Tímto pramenem je Ježíš. Toto nám přiblížil na příběhu z Nového zákona o samařské ženě, která nakonec pochopí, že to ona je ta, která má žízeň, a Ježíš je ten, který může její žízeň uhasit. A i přesto, že zná její minulost, jí nepohrdá, ale miluje ji.

Karel Čapek řekl: „Jestliže má někdo velkou žízeň, napije se i z louže.“ Jsou lidé, kteří neznají cestu k prameni, a tak věří všemu, co se jim nabízí, i když je to špatné.

První přednáška byla zaměřena na Boží lásku k nám. O. Vladimír vzpomněl příhodu, o které mu říkal o. Elias Vella. Stala se při jeho pobytu v Indii. Když byl na letišti, našel tam malé muzeum, kde byla nádherně zpracovaná socha nějakého hinduistického boha. Ten měl několik párů rukou. Když si ho všiml nějaký Ind, jak si tuto sochu prohlíží, tak mu řekl, že to množství rukou vyjadřuje, jak je tento bůh mocný, a divil se, že náš Bůh má jen dvě ruce a ještě k tomu přibité na kříži. Co s nimi může dělat? O. Elias odpověděl, že právě tyto přibité ruce vyjadřují velkou Boží lásku k nám, a přináší spásu každému člověku.

My se nemusíme bát, že se Bohu něco vymkne z rukou. Jestli mu ale chceme porozumět, musíme uvěřit, že je to Bůh milující. Povzbuzuje nás tak, jak povzbuzoval apoštolů, abychom mu důvěřovali. Můžeme

Bohu všechno svěřit, protože je Otec každého člověka a nikdo pro něj není nějaký neznámý v davu. Každý člověk je v Božích očích důležitý. Například role babiček a matek, které se modlí za svoje vnoučata a děti. Vždyť modlitba je v našich rukách mocný prostředek.

Pokud jsme přijali Krista, neměli bychom jít do kompromisů, protože tak ztrácíme něco podstatného z naší víry, z našeho povolání Bohem. V současnosti většina lidí žije v jakési „dočasnosti“. Lidé se bojí udělat nějaké dlouhodobé rozhodnutí a ptají se, kde na to vzít sílu. V listu Filipánům se píše: „Všechno mohu v tom, který mi dává sílu.“ Bůh chce, abychom žili z jeho síly. Počítá s tím, že děláme chyby. To je vidět jak ve Starém, tak i v Novém zákoně – u Abraháma,

Mojžíše, apoštolů... Ale Ježíš říká, mám tě rád takého, jaký jsi. A my máme Boha plně přijmout. To znamená také přijmout Ducha svatého. Abychom plně žili duchovní život, dostali jsme svátosti, ne do sbírky rituálů a zážitků, ale proto, abychom žili dobře náš vztah s Ježíšem. Také proto, abychom svoji víru neodkládali se změnou prostředí. Ježíš má být ten, kdo má být celý náš život, protože On mu dává smysl.

V druhé přednášce se o. Vladimír zaměřil na to, že jsme velmi šťastná generace. Nezažili jsme hladomor, válku, pandemii a spousta z nás ani totalitní režim - v podstatně nám nic nechybí, přesto necítíme radost. Když nevidíme cíl života a z našich plánů škrtneme Boha, propadáme beznaději. Je důležité vidět svůj život v Božích rukách. Boží láska nás zve a touží po odpovědi, kterou je naše víra žitá každý den, celý život. Společně se na Boha a věrme, že s ním na nic nejsme sami. Co nedokážeme my, dokáže on.

V třetí přednášce nás povzbudil, ať se nelekáme žádného zla, těžkostí kolem nás, budoucnosti, ani toho, co máme ve svém nitru. Všechno můžeme vložit do Božích rukou, do jeho milosrdenství. Na přetrhané a znovu navázané niti nám ukazuje, že je to jako naše chyby - olitovaná a odpuštěná vina je cesta k novému vztahu s Bohem. Díky Ježíšově lásce vítězíme nad zlem. Při křtu se říká: „Tvou silou ať je Kristus, náš Pán a spasitel.“ **Ježíš přišel, aby s námi žil náš život a aby z něho udělal něco krásného. Jen mu to musíme dovolit...**

Adventní duchovní obnova byla zakončena společnou adorací.

B. Bílíková

COS UDĚLALA PRO SVÉ BLIŽNÍ?

Když ještě dcery byly malé, uslyšela jsem jednou jasný hlas ve svém srdci: „Cos udělala pro své bližní?“ Musím říct, že tenkrát jsem na tuto otázku nedokázala odpovědět. Během let se mi tato otázka stále vracela, vnímala jsem, že mě Pán volá k nějakému dílu.

Když dcery dospěly, začala jsem uvažovat, jak bych se měla aktivně zapojovat do života farnosti. Jednou když jsem se modlila a prosila o poznání mého povolání, tak jsem v nitru uslyšela hlas „služba“. No dobře, ale jaká služba? Bože, zjev mi to více konkrétně. Když jsem pak na druhý den šla do práce, přišla za mnou kolegyně: „Poslouchej, v Brně bude probíhat půlroční kurz pastorační služby nemocných. Já bych měla zájem. Nechceš se přidat?“ Okamžitě jsem poznala, že je to odpověď na mou otázku ohledně služby. Nakonec jsme tento kurz společně absolvovaly čtyři kamarádky.

Po ukončení kurzu jsem šla za naším panem farářem, jestli má pro mě nějaké uplatnění. Zpočátku nevěděl, co se mnou, ale pak jej napadlo, že bych mohla přinášet

sv. přijímání nemocným do domu. A taky bych mohla docházet za obyvatelkami domu pečovatelské služby, které se modlí růženec. Tak to první jsem brala, ale to druhé mě vůbec nenadchlo. Modlit se se stařenkami růženec?! Ne že bych měla něco proti růženci, naopak, sama se ho modlím, ale představovala jsem si, že budu docházet za nemocnými a sloužit jim.

Takže jsem stále otálela s návštěvou DPS a hledala jsem si pro sebe důvody, proč tam nemám jít. Jednou večer, když jsem se modlila, jsem toto všechno odevzdala Pánu. Na mysl mi vyvstalo slovo „poslušnost“. Bylo rozhodnuto. Od té doby už více jak pět let docházím do domu pokojného stáří za stařenkami. Modlíme se spolu růženec a další modlitby, čteme si a rozjímáme evangelium toho dne. Někdy si něco přečteme, a když některá onemocní a nemůže jít na mši, přináším jí sv. přijímání. Nakonec můžu říct, že jsem za tuto službu velmi vděčná, že mě obohacuje.

M. B.

BRATR

Martin dostal k Vánocům od svého staršího, velmi úspěšného bratra auto. Když po vánočních svátcích vyšel ze své kanceláře na ulici, kolem jeho nového nablýskaného auta zvědavě a s obdivem obcházel kluk z ulice.

„To je vaše auto, pane?“ zeptal se.

Martin přikývl: „Je to vánoční dárek od mého bratra.“

Kluk na něj udiveně vykulil oči. „Chcete říct, že vám ho daroval bratr a že vás to nestálo vůbec nic? Teda, taky bych chtěl...“ Kluk se odmlčel.

Martin si přirozeně domyslel, co by kluk chtěl. Chtěl by mít také takového bratra. Ale co ten chlapec potom řekl, ho vyvedlo z míry. „Chtěl bych být taky takovým bratrem.“

Martin se s úžasem zahleděl na chlapce, potom dostal okamžitý nápad a pronesl: „Líbilo by se ti, kdyby ses kousek svezl v této mašince?“

„To jo, moc.“

Po krátké projížďce se kluk se zářícím pohledem obrátil k Martinovi a zeptal se: „Pane, nevadilo by vám, kdybyste projel kolem domu, kde bydlím?“

Martin se usmál. Myslel si, že ví, co chlapec chce. Že by se tomu klukovi líbilo ukázat se před sousedy, aby viděli, jak přijíždí domů v krásném velkém autě. V tom se však Martin znovu spletl.

„Mohli byste zastavit tamhle u těch dvou schodů?“ požádal kluk.

Skokem zdolal schody a za nějakou chvíli ho Martin slyšel, jak se vrací. Ale už ne rychle. Doprovázel chromého bratříčka. Pomohl mu, aby se posadil na poslední schod, pak se k němu sklonil a ukázal na auto.

„Podívej, Tome, tady je, to je ten auták, jak jsem ti o něm říkal nahoře. Jeho bratr mu ho daroval k Vánocům. Jednou ti daruju úplně stejné... Pak se budeš dívat na všechny ty krásné věci ve vánočních výlohách.“

Martin vystoupil, zvedl chlapce, posadil ho do auta a sedl si za volant. Větší bratr si se zářícíma očima sedl vedle svého brášky a všichni tři pak podnikli nezapomenutelnou vánoční projížďku.

z knihy Slepíci polévka pro duš

UBOHÝ STAŘEC

Kdysi žil na světě jeden stařec, který se nikdy nenaučil žít. Neměl ani naděje, ani obavy; neuměl ani plakat, ani se smát. Nic na světě mu nepůsobilo bolest, ani údiv.

Trávil své dny nicneděláním na prahu své chatrče. Nevěnoval jediný pohled průzračnému modrému nebi, které i pro něj Pán každý den čistil huňatými beránky.

Sem tam se ho kolemjdoucí na něco zeptal. Byl už tak starý, že ho lidé považovali za velmi moudrého a chtěli uchovat jeho věkem nahromaděné zkušenosti.

„Co máme dělat, abychom byli šťastní?“ ptali se ho mladí.

„Šťěstí je výmysl hlupáků,“ odpovídal stařec.

Šli kolem ušlechtilí lidé, kteří chtěli být užiteční svým bližním. „Jak se máme obětovat, abychom tím pomohli svým bratřím?“ ptali se.

„Kdo se obětuje za lidstvo, je blázen,“ odpovídal stařec s úšklebkem.

„Jak máme vést své děti k dobru?“ ptali se ho rodiče.

„Děti jsou hadi,“ říkal stařec. „Od nich se dá čekat jenom jedovaté kousnutí.“

Jeho zlé a smutné myšlenky začali zvolna ovlivňovat svět kolem něj.

To všechno bylo velmi líto Pánu. A tak se rozhodl zakročit.

Zavolal si jedno malé dítě a řekl mu: „Jdi a dej tomu starci pusu.“

Dítě poslechlo. Objalo svými něžnými baculatými ručkama starcův krk a s mlasknutím mu dalo na vráscitou tvář pusu.

V očích starce se poprvé objevil úžas. Kalný pohled mu rázem zjasněl. To proto, že ho nikdo nikdy nepolíbil. Tak otevřel oči životu a s úsměvem zemřel.

Všeobecně se lidé mění k dobrému, když se setkají s dítětem. Srdce a ústa jsou nachystána k úsměvu, k rozhovoru, dokonce i ke zpěvu. Dítě je klíčem, který otevírá jinak zavřené dveře. O betlémském Dítěti to platí mnohonásobně více.

„Dítě je král,“ řekl antický filozof Herakleitos. Křesťané to pochopili jako proroctví s ohledem na Božího Syna. V době, kterou tehdejší lidé pokládali za starou, za pozdní dobu, Bůh vstoupil do dějin jako dítě a splnil naději, že toto Dítě-Král, Boží Syn, obnoví svět.

Vánoční zbožnost baroka ho zobrazovala často jako Dítě-Krále s korunou, korunko-vačným pláštěm, v rukou žezlo a zeměkouli. Nejznámější je socha Pražského Jezulátka, která je uctívána v pražském karmelitánském kostele.

Božské Dítě vládne beze zbraní. Přemáhá srdce bezbrannou laskavostí. Není potřeba čekat na jiného „mesiáše“, jak se často ještě i dnes domníváme. Vánoce jsou svátkem božského Dítěte-Krále.

Přišel jako malé dítě, aby se přiblížil našemu utrpení.

Narodil se chudý, abychom ho nepokládali za vladaře.

Nepřišel vládnout, nýbrž povzbuzovat.

Nepřišel odsuzovat, nýbrž odpouštět.

Nepřišel utiskovat, nýbrž osvobodovat.

Nepřišel nás nutit, nýbrž naučit nás pravé míře nesobecké lásky.

Bruno Ferrero a E. B. Michaels

připravila M. Červenková

VZDĚLÁVÁME SE

CÍRKEV JEŽÍŠE KRISTA SVATÝCH POSLEDNÍCH DNŮ MORMONI

Milí přátelé,

od tohoto dílu se začneme seznamovat s křesťanskými sektami, tedy s náboženskými společnostmi, které mají s křesťanstvím společné některé prvky, jež ale spojují se svéráznými spekulacemi, představami nebo dokonce fikcemi. Zajímavé u těchto náboženských společností je to, že sebe sama prohlašují jako jediné pokračovatele pravověrného křesťanství. Dnes si blíže představíme náboženskou společnost Církve Ježíše Krista svatých posledních dnů, lidově známou jako Mormoni.

Pět známek pravověrnosti

Nejprve se znovu podíváme na toto hnutí optikou našich pěti známek, podle kterých určujeme, do jaké míry jde o pravověrný směr z pohledu křesťanství, tedy zda:

- vyznává viru v Trojjediného Boha
- vyznává Ježíše jako pravého Boha a pravého člověka
- vyznává Ježíše, který se skrze své vtělení, smrt a zmrtvýchvstání stal našim Spasitelem
- čerpá ze svátostí jako řádných prostředků k dosažení spásy
- je vedena biskupy (nástupci apoštolů), kteří udržují jednotu s papežem.

Z hlediska těchto známek je to vesměs velmi jednoznačné – věrouka mormonů je natolik svérázná, že vlastně žádnou známku pravověrnosti nevykazují. Vůbec neuznávají Boží Trojici, božství Ježíše a tedy ani Ducha svatého. S křesťanstvím je spojuje pouze odkaz na Ježíše a také protestantské prostředí, z něhož vzešel jejich zakladatel.

Označení a historie

Počátek společenství je spjat s údajným nálezem tajemných zlatých desek popsaných egyptskými hieroglyfy na pahorku Cumorah ve státě New York.

Tehdy dvaadvacetiletý mladík Joseph Smith (1805-1844) se údajně před nálezem setkal v modlitbě s Bohem Otcem a Synem, kteří mu sdělili, že všechny církve jsou odpadlé a že skrze něho Bůh obnoví skutečnou církev. *Anděl Moroni* ho dovedl až ke zlatým deskám, které potom se svým přítelem Oliverem Cowderym přeložil pomocí posvátných losů *urim* a *tumim* do angličtiny. Poté byly desky andělem odneseny do nebe. Text samotný, dnes známý jako ***kniha Mormon***, obsahuje dějiny deseti izraelských kmenů, které se prý uchýlily do Ameriky. K nim také odešel po svém vzkříšení Ježíš a založil z nich pravou církev. Text velmi šikovně hrál na city Američanů: Kristus se zjevil v Americe, staroegyptské spisy hovoří o Americe, v nebi se používají tehdy nové vynálezy americké demokracie apod.

Ve světě je okolo deseti milionů příslušníků této církve.

V českých zemích působili mormoni již před 2. světovou válkou, ale jak německá okupace, tak komunistický režim jejich činnost zakázal. V roce 1990 svou misijní činnost u nás obnovili s velkým nasazením. Jejich poznávacím znamením jsou velmi slušně oblečení, vesměs mladí lidé, kteří chodí

obvykle ve dvojici a mají na oblečení připnuté černé vizitky se jmény. Nebojí se kontaktovat ostatní lidi a zapříst s nimi hovor, můžeme je také potkat na ulici větších měst, jak v malých skupinkách zpívají náboženské písně.

Při sčítání lidu v roce 2011 se k nim v naší zemi přihlásilo 962 osob.

Věřouka

Hlavním pilířem jejich věrouky je založení církve samotným Ježíšem v Americe.

Druhým pilířem je „zákon trvalého pokroku“. I Bůh byl kdysi člověkem, ale zdokonalováním dosáhl nynějšího nebeského postavení. A každý věrný mormon může očekávat, že i on sám dosáhne božství, pokud se bude v tělesném životě zdokonalovat.

Ve věrouce nalezneme prvky křesťanství a židovství, ale i zednářství, staroegyptských magických praktik a pověr. Příkladem praktizované magie a pověřivosti může být zvláštní spodní prádlo (tzv. *garmenty*), které příslušníci církve obdrží při zasvěcení v jednom z jednapadesáti chrámů, jež je má chránit před zlem a nemocemi. Obřad křtu a zasvěcení praktikují mormoni i za mrtvé, o kterých je zapotřebí mít dostatek informací; proto mají ve svém ústředí v americkém Salt Lake City největší genealogický archiv na světě.

Organizace

Mormoni kladou velký důraz na rodinný život, ovšem znovu velmi svérázným způsobem. S tím souvisí jejich často zmiňované mnohoženství, od kterého však mormoni ustoupili už v roce 1890 v souvislosti s přijetím mormonského státu Utah do svazku Spojených států. Mormoni jsou velmi nápadní zejména svojí misijní činností, kdy dvojice – zejména amerických chlapců – odjíždějí na dvouletou misijní činnost do zahraničí.

P. Martínek

Naši varhaníci

V předchozích číslech Cesty jsme vás postupně seznamovali s našimi varhaníky. S odmlkou se k seriálu opět vracíme. Rádi bychom totiž představili dvě varhanice, o kterých jsme dosud nepsali. Obě se intenzivně v minulosti zapojovaly, v současné době obě žijí mimo Dolní Bojanovice, ale přesto je můžete slyšet občas hrát i v našem kostele. Jsou to:

Jarmila Babáčková

(rozená Hunčová)

Narodila se 1. června 1985, vystudovala Konzervatoř Brno, obor – klavír a Univerzitu Palackého Olomouc, obor – Hudební výchova pro střední školy a hra na klavír. Devět let navštěvovala ZUŠ Dolní Bojanovice. Na klavír hrála pod vedením BcA. Lucie Škrhákové a po jejím odchodu na mateřskou dovolenou u Mgr. Světlany Přibilové. Na varhany začala hrát v době studia na konzervatoři. V současné době žije v Morkůvkách. Je vdaná, má dvě dcery. Při rodičovské dovolené učí již 13. rokem hru na klavír na ZUŠ v Kloboukách u Brna.

Bavila tě hudba už na základní škole?

V nižších ročnících mě bavil především sbor. Tehdy jsme pod vedením pana učitele Janečka sklízeli velké úspěchy na různých soutěžích a soutěžních přehlídkách, například v Sušici, Krásné Lípě, Liberci. Později už byl pro mě klavír naprostou samozřejmostí. Bavila mě především čtyřruční a komorní hra.

Proč ses rozhodla hrát na varhany? Kdo tě k tomu přivedl?

K tomuto vznešenému nástroji chovám velký respekt a dlouho jsem se hraní na varhany bránila. Ale když jsem začala pravidelně působit ve Svatováclavském sboru

a orchestru, bylo nezbytné ovládat také mešní písně a ordinária. Tehdy mi základy hry na varhany poskytla Lucie Škrháková, za což jí patří můj velký dík. Velmi cenné rady mi udílel také Václav Fatěna. Nikdy nezapomenu na jeho krásné preludování a velký cit pro volbu rejstříků.

Měla jsi na začátku trému?

Trému mám doposud. I když často slychávám, že varhany mají přece černé

a bílé klávesy jako klavír, opak je pravdou. Nástroje jsou to dosti odlišné.

Jak často si zahraješ při mši?

V Morkůvkách kostel nemáme, na mši musíme dojíždět do okolních vesnic, takže momentálně pravidelně nevarháníčím. Až dcery trošku odrostou, ráda bych vypomáhala v Kloboukách, nebo zkrátka tam, kde bude potřeba.

Máš nějakou svou oblíbenou „kostelní“ píseň?

Má oblíbená píseň z kancionálu je č. 821 Dělníku Boží. Bohužel se hraje pouze jedenkrát ročně, a to na svátek svatého Josefa. Ordinárium mám nejraději Ebenovo. Je škoda, že už se téměř vůbec nepoužívá Dodatek písní ke kancionálu, který sestavili pan Antonín Komosný a pan Karel Bohún. Jsou v něm opravdu krásné písně, které zpívaly ještě naše babičky a jistě by neměly být zapomenuty.

Jaké jiné písně si ráda zahraješ?

Na varhany ráda vyhledávám různá méně známá preludia a na klavír si nejraději zahráji filmovou hudbu v klavírních úpravách.

Co ti služba v kostele dává?

Jsem ráda, když můžu tímto způsobem posloužit ke chvále Boží.

Zažila jsi někdy v souvislosti s hraním nějaký trapas?

Bohužel jsem vždycky trpěla krátkodobou pamětí... ☺

Jak se ti žije mimo Dolní Bojanovice? Neplánuješ návrat?

Myslím, že nikdo nedá na svou rodnou vesnici dopustit. Dolní Bojanovice jsou

krásná obec a bohatý život ve farnosti je naprosto ojedinělý. To si člověk uvědomí až „za humny“. Na druhou stranu dobří lidé jsou všude a za těch 13 let působení na Kloboucku jsem si toto místo hodně oblíbila a poznala tu spoustu nových přátel, zvyků a tradic. A navíc – v Morkůvkách přece pečou ty výborné zákusky, a proto jsem se s radostí ujala role zásobovače. ☺

Michaela Esterková

(rozená Pospíšilová)

Narodila se 17. června 1985, navštěvovala ZUŠ Dolní Bojanovice, kde ji na klavír pedagogicky vedla Mgr. Světlana Přibilová, a v níž od září 2017 opět učí. Hru na klavír dále studovala na Konzervatoři a JAMU v Brně, v bakalářském oboru Klavírní pedagogika. Kombinovanou formou dokončuje bakalářský studijní program Teologické nauky na KTF UK v Praze a je studentkou prvního ročníku téhož oboru magisterského studia. Varhany prohlubovala na ZUŠ Smetanova s církevním zaměřením v Brně. Od roku 2004 hrála v kostele sv. Václava a nyní doprovází jen příležitostně. Od roku 2009 do září 2017 působila rovněž v pražské farnosti kostela sv. Prokopa na Praze 3. V současné době žije v Praze – Řepy. Je vdaná, má dvě děti (syn šest a dcera necelé tři roky).

Bavila tě hudba už na základní škole?

Ano, bavila. Hudba byla přirozeně kolem mě. Celá rodina má ráda folklor. Nebo vzpomínám na Vánoce, když jsme se sešli, hráli společně koledy a zpívali je. To všechno pozitivně ovlivňuje. Stejně tak v mém životě nastaly situace, kdy jsem hudbu nechtěla slyšet, natož ji hrát. Myslím právě na ty chvíle, kdy vyjedete za hranice Bojanovic a začnete se setkávat s konku-

renci. I ty jsou potřebné. K uvědomění, že člověk není pupek světa a musí začít pořádně cvičit.

Proč ses rozhodla hrát na varhany? Kdo tě k tomu přivedl?

Prvotní impulz k tomu dal můj dědeček, Michael Komosný, díky němuž jsem začala hrát i na klavír. Bylo to právě na nějaké kulturní akci, kde jsme se potkali s panem Václavem Fatěnou. Z rozhovoru vyplynulo, že bude fajn hraní zkusit. Pan Fatěna mě nejen podporoval, ale nebál se mi ukázat své know how a vedl mě velmi prakticky. Musím zmínit i pana Jana Esterku, vždy mi ochotně s čímkoli rád poradil. O to více cítím svůj vděk, když mezi námi nejsou.

Měla jsi na začátku trému?

To ano. Úplně se vidím, kdy jsem hrála první části ordinária nebo první písně, dokonce si pamatuju, která píseň to byla a co jsem všechno udělala špatně. I na základě toho si moc dobře uvědomuji, co prožívají má žáci, když vystupují.

Jak často si zahraješ u nás nebo v Josefově při mši?

V poslední době velmi příležitostně. Pokud zůstáváme i na víkend, program je

dost našlapaný. Vnímám, že bych měla být spíše s dětmi v kostele a co nejbliže oltáři. Bylo by jiné tady bydlet trvale a pravidelně počítat se službou.

Máš nějakou svou oblíbenou píseň?

Mám ráda pestrost. Pokud je to možné, hraji právě ty písně, které se neopakují a nejsou frekventované. Poslední dobou ve mně rezonuje spíše nějaká část textu z písní nebo žalmů.

Jaké jiné písně, skladby, si ráda zahraješ na klavír nebo varhany?

Po osmi a půl letech jsme si přestěhovali klavír do Prahy a jsem nadšená z čehokoliv. Mám ráda hudbu, která má emoce, která ti zkrátka v tu danou chvíli tak nějak sedne a kterou si schopna zpívat i po zbytek dne. Momentálně není moc prostoru na hraní. Díky dětem „jedu“ na lidovkách a dětských písničkách. Když není čas na vlastní hraní, vyhrazuji si to intenzivním poslechem hudby během cestování, od Vivaldiho přes Bernsteina k populární hudbě.

Co ti služba v kostele dává?

Užitečnost. Naplňuje mě to a snad alespoň vracím část z toho, čeho se mi dostalo. Pokud budu upřímná, byly okamžiky, kdy se mi pochopitelně nechtělo. Zvláště o nedělích, když jsem hrála běžné čtyři mše. To se mi často vybavovala a povzbuzovala věta z dialogu mezi Ježíšem a Pilátem, který je sice o moci, ale snad nebude příliš vadit, když by se vyměnila za jiná podstatná jména: „Kdyby ti nebyla dána shůry.“ (Jan 19, 11)

Zažila jsi někdy v souvislosti s hraním nějaký trapas?

Doslova, jak se říká „spadla klec“, jsem

teda nezažila. Avšak okamžiků, kdy jsem se pořádně zapotila, je mnoho neustále a zná je každý varhaník. Od spadnutí not, opožděného dostavení na mši zvláště po Praze, vypnutí elektriky či takové zimy, v níž prsty nechtějí absolutně poslouchat. Letos v srpnu v Olomouci se mi stalo, že jsem s dcerou šla v kázání na záchod a omylem jsem zabouchla schody na kůr, kde nebyla klasická klika. Klíče jsem nechala ležet u varhan ☺. Klášterní kostel jsem neznala a běhala jsem chodbami s dcerou náručí a doufala, že alespoň jeden bratr není v lodi kostela na mši a má náhradní klíče. Povedlo se. Crédo jsem stihla.

Jak se ti žije mimo Dolní Bojanovice? Neplánuješ návrat?

To je pro mě těžká otázka. Příští rok budeme v Praze už deset let. Kdyby mi někdo při stěhování řekl, že za tuto pražskou štaci budu časem neskutečně vděčná, nevěřila bych. Ale je to tak. I s tím, co bylo náročnější. Zvláště pak, když přišly děti a ty zjistíš, jak rodinu o to více potřebuješ. Na druhou stranu jsem si vždycky říkala, že nejsem

v cizině, kde bych se navíc učila i jazyk. Každopádně přijat Prahu jako domov se povedlo až díky dětem.

Z hlediska duchovního života si také až díky Praze uvědomuji, jak je pohodlné být autem ve vytopeném kostele do pěti minut. Tím, že jsme bydleli v Holešovicích, se výprava na mši změnila na půldenní výlet. Navíc člověk ví, že by měl nějak zapadnout do nové farnosti, zapustit kořeny, ale to nejde ze dne na den. Nejméně rok trvá, než se člověk zorientuje a najde přátele, se kterými může po liturgii prohodit pár slov, nebo v době nemoci ti přivezou potřebné věci, protože manžel nemůže a je dvě hodiny od Prahy. To je jen menší výčet toho, díky čemuž si člověk posune své osobní limity. Díky setkávání s velkým počtem nových lidí nejen z Česka, ať už na hřišti, v práci, ve farnosti, v dopravních prostředcích, změnil myšlení v některých věcech.

Chci také říci, že velmi dobře rozumím těm, kteří se přestěhují nejen do Bojanovic či kamkoli jinam. A návrat? Ten, jak doufáme, budeme realizovat v příštím kalendářním roce.

A. Červenková

Vánoční hudba v chrámu sv. Václava v Dol. Bojanovicích

24. 12. 2017	23.00	Jakub Jan Ryba	Česká mše vánoční „Hej mistře!“
25. 12. 2017	10.00	Antonín Hradil Účinkuje: Diriguje:	Česká mše vánoční Svatováclavský sbor a orchestr se svými sólisty BcA. Lucie Škrháčková
26. 12. 2017	10.00	Účinkuje: Diriguje:	MUSICA MAGNIFICA – dětský sbor ZUŠ Světлана Přibilová
27. 12. 2017	10.00	Účinkuje: Diriguje:	VOX VINI – mužský sbor Světлана Přibilová

ŘEKNĚTE TO DŘÍV

On byl robustní, měl silný hlas a drsné způsoby. Ona byla křehká a velmi něžná. Zamílovali se do sebe a uzavřeli spolu manželství. On jí dělal pomyšlení, nic jí nechybělo. Ona se zase starala o dům a vychovávala děti. Děti odrostly, oženily se a povdávaly a odešly. Jak už to v životě bývá.

Ale ve chvíli, kdy byly děti zabezpečeny, žena ztratila úsměv, hubla a stávala se čím dál víc bledší. Nemohla jíst a zakrátko už nemohla vstát ani z postele.

Manžel ji odvezl do nemocnice. U jejího lůžka se střídali lékaři a později i proslulí odborníci. Ale nikdo nemohl pomoci, protože nikdo nevěděl, co jí je. Byli v koncích.

Poslední lékař si vzal manžela stranou a sdělil mu: „Řekl bych jednoduše, že vaše žena už nechce žít.“

Muž si sedl beze slova na okraj lůžka a vzal ji za ruku. Její maličká ruka se celá schovala v jeho ohromné dlani. Potom silným hlasem prohlásil: „Ty neumřeš!“

„Proč?“ zeptala se tichounkým hlasem.

„Protože já tě potřebuju! A moc tě miluju!“

„A proč jsi mi to neřekl dříve?“

Od té chvíle se její stav začal zlepšovat. A dnes se má výborně.

Odborníci se ještě dloho dohadovali, o jakou nemoc šlo a jakým lékařským zákrokem se uzdravila.

Proto mají muži milovat své ženy, jako vlastní tělo. (Ef 5, 28)

Muž, kterému se moc nedařilo v manželství, hledal pomoc u slavného mistra. A ten mu dal takovou radu: „Musíš se naučit poslouchat svou ženu!“

Manžel si to vzal k srdci a za měsíc přišel znovu, aby mu s radostí řekl, že se naučil poslouchat každé slovo, které vychází z úst jeho drahé polovičky. Na to odpověděl mistr s úsměvem: „A nyní jdi domů a poslouvej každé slovo, které ona neříká.“

„Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti. (Kol 3,14)

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

Bruno Ferrero: Další příběhy pro potěchu duše

Nakladatelství Portál, 140 stran

Nový soubor krátkých příběhů ze života, malých podobenství a zamyšlení vede čtenáře k uvažování, přináší jim povzbuzení i poučení a klade jim otázky týkající se lidského jednání, způsobu života i vzájemných lidských vztahů.

ÚRYVEK Z KNIHY:

Když se Bůh rozhodl, že stvoří otce, začal vysokým a statným tělem.

Anděl, který ho při tom sledoval, namítl: „Když budou děti tak malé, proč mají mít tak velkého otce? Vždyť s nimi bude moc hrát kuličky jenom na kolenou, když je bude chtít přikrýt v postýlce, bude se muset sehnout, a když je bude chtít políbit, aby se zlomil vejplů!“

Bůh se usmál: „To máš pravdu, ale když ho udělám tak malého jako děti, nebudou mít ke komu zvedat pohled.“

Potom se Bůh dal do rukou. Uhnětl je velké a svalnaté.

Anděl jen pokrčil rameny: „Jak bude takovými rukama zabalovat dítě do plenek a přebalovat ho, rozepínat a zapínat knoflíčky, a co teprve kdyby měl česat copánky, nebo dokonce vytáhnout třísku z prstu?“

Bůh se usmál: „To vím, ale ty ruce jsou dost velké, aby udržely všechno, co nosí děti po kapsách, a dost malé, aby mohly pohladit jejich malé tvářičky.“

Bůh začal tvořit dvě největší nohy, jaké kdo viděl.

Vtom anděl vybuchl: „To není spravedlivé. Copak si opravdu myslíš, že tyhle dvě lodě dokážou brzy ráno vyskočit z postele, když se miminko rozpláče? Nebo že snad dokážou projít houfem hračících si dětí, aniž by aspoň jedno nezašláplo?“

Bůh se znovu usmál: „Buď klidný, mají úplně správnou velikost. Uvidíš, budou krásně držet dítě, které si bude chtít sednout na koníčka, nebo vyhánět myši na chalupě, nebo se budou pyšně nosit v botách, které jsou všem velké.“

Bůh pracoval celou noc. Dal otci málo slov, ale pevný a silný hlas.; oči, co všechno vidí, a přesto se dívají klidně a tolerantně. A když se nad svým dílem ještě trochu zamyslel, přidal i slzy. Pak se obrátil k andělovi a zeptal se ho: „A teď už věříš, že otec může stejně milovat jako matka?“

Studenti dostali na jednom semináři za úkol obejmout svého otce.

„To nemůžu,“ bránil se jeden. „To by byla jeho smrt.“

„Ale můj otec ví, že ho mám rád,“ povídá druhý.

„Aspoň ti nic nebrání to udělat,“ odpoví profesor.

V pondělí si všichni překvapeně vyprávěli o tom, co zažili.

„Můj otec se rozplakal,“ řekl jeden. A další: „Je to zvláštní. Můj otec mi poděkoval.“

Billy Joe Daugherty: Vedení Duchem Nakladatelství Postilla, 114 stran LZE ZAKOUPIT VE FARNÍ KNIHOVNĚ

Dříve, než se pro něco rozhodneš, je třeba, aby sis položil otázku: Co tomu říká Boží Duch? Boží Duch tě provází životem. Na základě svých osobních zkušeností autor ve své knize vyučuje o tom, jak se naučit žít pod vedením Ducha svatého. Popisuje situace, které sám zažil, jak mu Boží Duch ukázal směr, ať už se jednalo o maličkosti nebo velké věci. Pokud jsi unavený z toho, že spoléháš jen na sebe, a toužíš po Božím vedení, najdeš v této knize inspiraci i vodítko.

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Štěpán Smolen: Do boje s růžencem aneb Jak se porazit a přitom vyhrát Vydavatelství IN, 15 stran

LZE ZAKOUPIT VE FARNÍ KNIHOVNĚ

Máš v rukou příručku k bojové hře jménem život. Zápasíš v ní o vlastní duši. Tu musíš osvobodit a darovat Bohu. Pokud to uděláš, získáš sebe i nebe. Nejvýznamnější zápasy se totiž odehrávají v nás samotných, v našem svědomí. Autor vás postupně uvádí do rozpoznávání nejrůznějších lidských slabostí a pokušení.

připravila M. Červenková

VÁNOČNÍ KOMETA

Když kometa dostala povolení ke startu, byla tak nervózní, že málem sklouzla mimo dráhu. Z míry jí nevyvedl ani potlesk velkého zástupu nebeských těles, které ji sledovaly, jako spíš radost, že se stane pro lidi zprávou o příchodu Božího syna a že bude ukazovat cestu k místu jeho narození. Soustředila se s takovým zapálením, až jí vzplála hříva a z ocasu jí létaly jiskry. Teprve po chvíli letu si s radostným uspokojením všimla, že jí všechny překážky samy ustupují z cesty. Všechna nebeská tělesa se držela v uctivé vzdálenosti, ba i ty nejmenší asteroidy před ní poslušně uskakovaly.

Počáteční nervozita opadla. Kometa se spokojeně zasnila. Představovala si, jakou radost mezi lidmi vyvolá její zpráva o dítěti, které se právě narodilo v Betlémě a má dát smysl lidskému životu. Blaženě se zaobírala představami a najednou si uvědomila, že zabloudila. Úlekem zapomněla, kterého svatého má požádat o pomoc. Jak se tak zmateně rozhlížela, všimla si, že se ve vzduchu něco třepetá. Byl to velký výr, který majestátně křížoval oblohu. Hledal potravu a vystoupal do velkých výšek.

Kometa ho nesměle požádala o pomoc. Když se výr polekaný světlem a neobvyklou prosbou vzpamatoval, mocným hlasem svolal všechny noční ptáky. Byl dobrým vůdcem. Jednu skupinu ptáků poslal před kometu, druhou skupinu k ocasu jako čestný doprovod. Plán vyšel perfektně. Kometa dorazila k Betlému nad jesličky právě ve chvíli, kdy se dělátko poprvé rozplakalo.

Za chvíli už přicházeli k jesličkám pastýři. Nikdo si v té tmě nevšiml velkého množství ptáků, kteří vyčerpaně posedávali po stromech a skaliskách kolem betlémského chléva. Naopak sovy, syčci a výři se nestačili divit, jak dobře pastýře vidí, - nejen postavy, ale každý vous a pihu na jejich tvářích. Zmateně se dívali jeden na druhého a zjistili, že nemají zorničky jako jiní ptáci. Zář komety jim je rozšířila a oni teď viděli v noci lépe než ve dne.

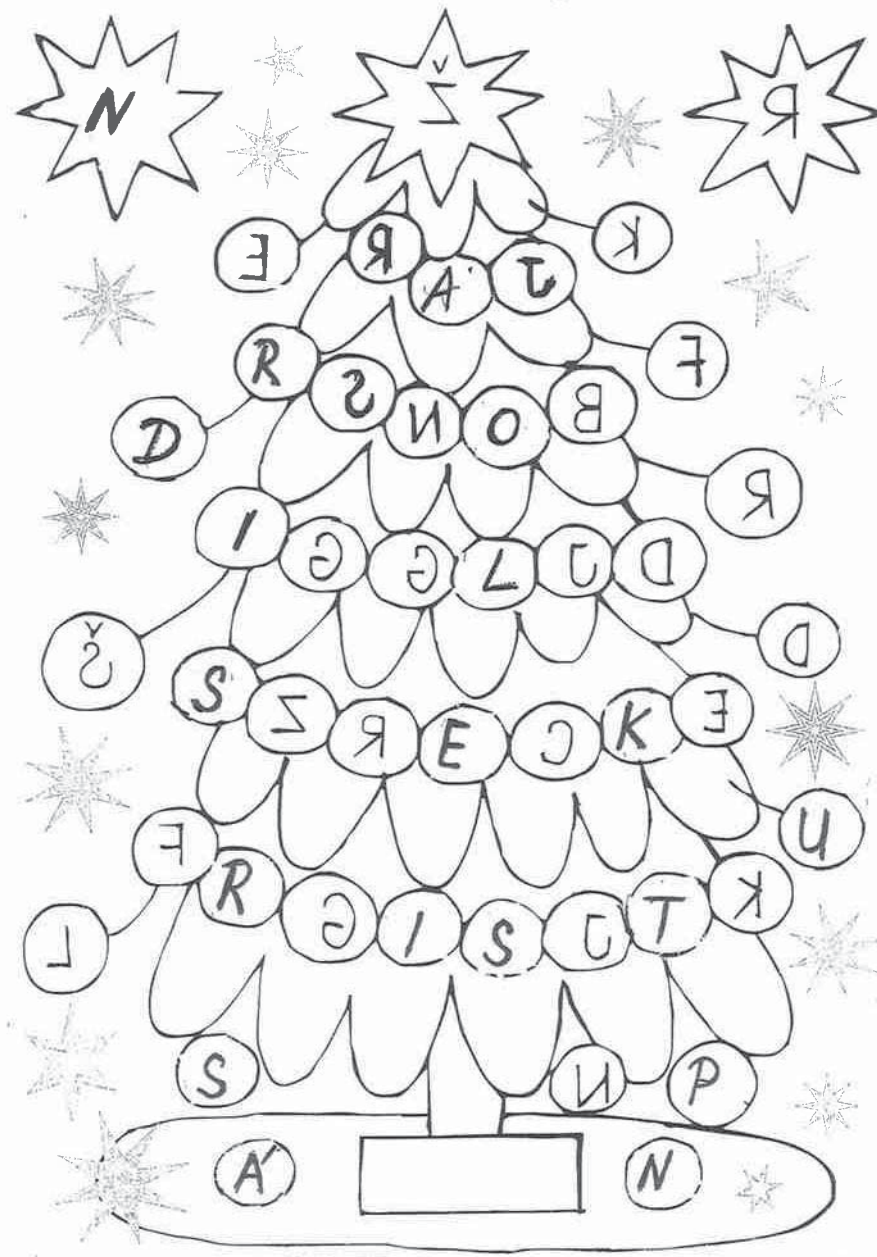
Od té vánoční noci mají noční ptáci velké zorničky, kterými vidí v noci lépe než ve dne. To vše díky světlu komety, která je ovšem ve srovnání se Světlem, které se tehdy zrodilo, jen nepatrným světýlkem.

autor neznámý

Ahoj děti!

Opět slavíme Vánoce, dobu, kdy se pro nás narodil Kristus. Přišel na svět jako malé, bezbranné dítě. Přišel k nám, aby se stal součástí našeho života. Touží po tom, abychom mu pověděli o tom, z čeho máme radost, ale i o tom, co se nám nepodařilo. A tak s ním nebudeme jen těchto pár dní svátků, ale můžeme s ním být po celý život.

Tajenku vyluštíte tak, že přečtete správně napsaná písmena.

PRO ZASMÁNÍ

• Rodiče se dvěma dětmi sedí u večeře. Blíží se Vánoce a tak se hovor osmileté Janičky a pětiletého Jiříka točí kolem dárků. Najednou Janu napadne, že by se měla též zajímat o dárky rodičům, a tak se zeptá: „A co si vlastně přejete vy?“ „Dvě pěkné a hodné děti,“ směje se maminka. „Tak to je prima,“ vykřiknou oba najednou, „tak to už budeme čtyři.“

• Rodiče mají dvě děti. Jednoho velkého pesimistu a druhého velkého optimistu.

O Vánocích chtějí rodiče děti vyzkoušet. Pro pesimistu skoupí obchod s hračkami a optimistovi přivezou fúru koňského hnoje. Zazvoní zvonečkem a děti běží do pokoje pro dárečky.

Z pokoje pesimisty se ozve pláč: „Tolik dárečků, všichni mi budou závidět, hračky se budou kazit a těch baterek, co se do nich musí koupit...!“

Z pokoje optimisty se ozývá smích. Když přijdou do pokoje, optimista se přehrabává v hnoji a povídá: „Tolik hnoje, tady někde musí být i koník...!“

• Pan Kropáček jde jednou za rok na mši – na půlnoční. Tentokrát přišel pozdě a musel mši stát. Když je zase doma, padne do křesla a postěžuje si: „To je ale dneska společnost! Jednou jedinkrát v roce jdu do kostela a ti lidé, kteří mohou všechny neděle sedět, nenabídnou člověku místo!“

Co všechno může zaznít v kostele

„sedí po krabici Otce“

„Ty jediný jsi sprchovaný“

„trpěl pod polským pirátem“

„i proto šrotovnice naše“

„čtení z proroka Barbucha“

„když mu zpívali, on jim to zpíváním neoplácel“

„jako štítem nás venčíš svou přízní“

sedí po pravici Otce

Ty jediný jsi svrchovaný

trpěl pod pontským Pilátem

i protož orodovnice naše

čtení z proroka Barucha

když mu spílali, on jim to spíláním neplácel

jako štítem nás věncíš svou přízní

Také některé kostelní písně doznaly změn

„Maria krásná v lese“

„ochranu škytli v církvi svatě mlůně“

„učili národ z natí cnosti k rasu“

„líbá myš, svatý kříž“

Maria krásná Ester

ochranu skytli v církvi svatém lůně

učili národ znáti ctnosti, krásu

líbám již, svatý kříž

CESTA • vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová • Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice